Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

9 iulie 2020*

„Trimitere preliminară – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Regularizarea deducerilor – Modificarea dreptului de deducere – Bun de capital utilizat atât pentru operațiuni taxabile, cât și pentru operațiuni scutite – Încetare a activității care dă drept de deducere – Utilizare rămasă exclusiv pentru operațiuni scutite”

În cauza C-374/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală, Germania), prin decizia din 27 martie 2019, primită de Curte la 13 mai 2019, în procedura

HF

împotriva

Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din doamna L. S. Rossi, președintă de cameră, doamna A. Prechal (raportoare), președinta Camerei a treia, și domnul N. Wahl, judecător,

avocat general: domnul G. Hogan,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru HF, de M. S. Thum, Steuerberater;

– pentru guvernul german, de J. Möller și S. Eisenberg, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de L. Lozano Palacios, J. Jokubauskaitė și R. Pethke, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 185 și 187 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7, denumită în continuare „Directiva TVA”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între HF, pe de o parte, și Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler (Administrația Fiscală din Bad Neuenahr-Ahrweiler, Germania) (denumită în continuare „administrația fiscală”), pe de altă parte, în legătură cu regularizarea deducerilor taxei pe valoarea adăugată (TVA) achitate de HF pentru construirea unei cafenele anexate centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă pe care îl exploatează în vederea unor operațiuni scutite de TVA.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 167 din Directiva TVA prevede că dreptul de deducere ia naștere în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă.

4 Articolul 168 din această directivă prevede:

„În măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale unei persoane impozabile, persoana impozabilă are dreptul, în statul membru în care efectuează operațiunile respective, de a deduce din valoarea TVA, pe care are obligația de a o plăti, următoarele sume:

(a) TVA datorată sau achitată în statul membru în cauză pentru bunurile care îi sunt sau care urmează a-i fi livrate sau pentru serviciile care îi sunt sau urmează a-i fi prestate de o altă persoană impozabilă;

[…]”

5 Articolul 184 din directiva menționată are următorul cuprins:

„Deducerea inițială este regularizată atunci când este mai mare sau mai mică decât cea la care are dreptul persoana impozabilă.”

6 Potrivit articolului 185 din aceeași directivă:

„(1) Regularizarea se efectuează în special atunci când, după întocmirea declarației privind TVA, apar modificări ale factorilor utilizați la stabilirea sumei de dedus, de exemplu atunci când se anulează cumpărări sau se obțin reduceri de preț.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), nu se efectuează regularizări în cazul operațiunilor rămase total sau parțial neachitate sau în cazul distrugerii, pierderii sau furtului demonstrate sau confirmate în mod corespunzător sau în cazul bunurilor preluate pentru oferirea de cadouri de mică valoare sau de eșantioane, în conformitate cu articolul 16.

Cu toate acestea, în cazul operațiunilor rămase total sau parțial neachitate sau în cazul furtului, statele membre pot solicita efectuarea regularizării.”

7 Articolul 187 din Directiva TVA prevede:

„(1) În cazul bunurilor de capital, regularizarea este operată pe o perioadă de cinci ani, incluzând anul în care bunurile au fost achiziționate sau fabricate.

Cu toate acestea, statele membre își pot baza regularizarea pe o perioadă de cinci ani compleți de la data la care bunurile sunt utilizate prima dată.

În cazul bunurilor imobile achiziționate ca bunuri de capital, perioada de regularizare poate fi prelungită până la 20 de ani.

(2) Regularizarea anuală se efectuează numai pentru o cincime din TVA aplicată bunurilor de capital sau, în cazul prelungirii perioadei de regularizare, pentru o fracțiune corespunzătoare din TVA.

Regularizarea prevăzută la primul paragraf se efectuează în funcție de modificările dreptului de deducere în anii următori față de anul în care bunurile au fost achiziționate, fabricate sau, după caz, utilizate prima dată."

Dreptul german

8 Articolul 15a alineatul (1) din Umsatzsteuergesetz (Legea privind impozitul pe cifra de afaceri), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „UStG"), prevede:

„În cazul în care modificări ale elementelor luate în considerare pentru stabilirea cuantumului deducerilor operate inițial intervin în termen de 5 ani de la prima utilizare a unui bun de capital care este utilizat doar o singură dată pentru a realiza operațiuni, trebuie să se efectueze o compensație pentru fiecare an calendaristic corespunzător acestor modificări, printr-o regularizare a deducerii taxelor care au grevat costurile de achiziție și de producție. În ceea ce privește bunurile imobile, inclusiv componentele lor esențiale, regularizările în cazul cărora se aplică dispozițiile de drept civil referitoare la imobile și construcțiile pe terenul altei persoane, un termen de 10 ani se substituie termenului de 5 ani."

Litigiul principal și întrebarea preliminară

9 Reclamanta din litigiul principal este organizația-umbrelă a unei societăți cu răspundere limitată care operează un centru pentru îngrijirea persoanelor în vârstă, în vederea unor operațiuni scutite de TVA. În cursul anului 2003, societatea respectivă a construit o cafenea anexată acestui centru pentru îngrijirea persoanelor în vârstă, accesibilă vizitatorilor printr-o intrare externă, iar rezidenților centrului menționat, prin sala de mese a acestuia.

10 Reclamanta din litigiul principal a declarat inițial că va utiliza cafeneaua în discuție exclusiv pentru operațiuni impozabile, în sensul că această cafenea era gândită pentru vizitatorii care veneau din exterior, iar nu pentru rezidenții centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă, întrucât se preconiza că aceștia vor rămâne în sala de mese. În urma unui prim control efectuat în cursul anului 2006, deși a fost în esență de acord cu această declarație, administrația fiscală a considerat totuși improbabil ca absolut niciun rezident al centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă să nu frecventeze și să nu utilizeze cafeneaua menționată alături de persoanele care îl vizitează. Prin urmare, părțile din litigiul principal au fost de acord să admită o utilizare în proporție de 10 % a cafenelei în discuție pentru operațiuni scutite de TVA. Acest lucru a avut ca efect o regularizare în temeiul articolului 15a din UStG pentru anii următori anului 2003, începând cu acesta.

11 În urma unui al doilea control, administrația fiscală a constatat că societatea cu răspundere limitată în discuție în litigiul principal nu mai efectuase operațiuni de vânzare în cafeneaua în cauză pe parcursul anilor 2009-2012, activitatea fiind, de altfel, radiată din registrul comerțului în luna februarie a anului 2013. Această constatare a determinat administrația fiscală să efectueze o nouă regularizare în temeiul articolului 15a din UStG pentru acești ani, întrucât nu mai avusese loc nicio utilizare a acestei cafenele pentru operațiuni care dau dreptul la deducerea TVA-ului plătit în amonte.

12 După ce a formulat o reclamație fără succes împotriva deciziei administrației fiscale prin care i s-a impus o a doua regularizare, reclamanta din litigiul principal a sesizat Finanzgericht (Tribunalul Fiscal, Germania) competent să soluționeze acțiunea, pe care acesta din urmă a respins-o. În hotărârea sa, acest tribunal a arătat că utilizarea preconizată a cafenelei în discuție pentru operațiuni de alimentație impozabile dispăruse. În lipsa unei frecventări a spațiilor de către vizitatori externi, raporturile de utilizare ar fi evoluat în mod automat în sensul că această cafenea este utilizată la acest moment exclusiv de către rezidenții centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă, astfel încât nu mai există decât o utilizare în proporție de 100 % a cafenelei menționate pentru operațiuni scutite de TVA.

13 Reclamanta din litigiul principal a formulat recurs împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere, susținând că, deși cafeneaua în discuție, care face parte din patrimoniul întreprinderii fără posibilitatea utilizării private, nu mai este utilizată în scopuri impozabile, aceasta nu constituie o modificare a utilizării acestei cafenele de natură să conducă la o regularizare în temeiul articolului 15a din UStG. Această neutilizare ar trebui să fie înțeleasă ca fiind rezultatul unei erori de investiții. Faptul că administrația fiscală a refuzat o amortizare parțială a cafenelei menționate ar demonstra că exista încă o intenție de utilizare a acesteia în cursul anilor 2009-2012. Accesul la cafeneaua în discuție ar fi fost blocat doar pentru motive de securitate. Utilizarea acesteia de către rezidenții centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă nu ar fi crescut.

14 Instanța de trimitere precizează, făcând referire în special la Hotărârea din 28 februarie 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários (C-672/16, EU:C:2018:134), că dreptul de deducere a taxei plătite în amonte este menținut chiar și atunci când persoana impozabilă, din cauza unor împrejurări independente de voința sa, nu a putut utiliza în cadrul unor operațiuni impozabile bunurile sau serviciile care au condus la deducere. Acestei situații a unei neutilizări a bunurilor sau serviciilor în pofida intenției de a le utiliza în scopuri impozabile i-ar putea fi asimilată o situație de neutilizare a acestora independentă de voința întreprinzătorului.

15 Instanța menționată arată că încetarea exploatării cafenelei în discuție rezultă dintr-o lipsă de rentabilitate economică și, astfel, dintr-un eșec al reclamantei din litigiul principal, ceea ce nu constituie în sine nicio modificare a împrejurărilor care au dat dreptul de deducere în sensul articolului 185 alineatul (1) din Directiva TVA, întrucât utilizarea acestei cafenele de către rezidenții centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă în vederea unor operațiuni scutite de TVA a rămas neschimbată. Astfel, utilizarea cafenelei menționate în vederea unor operațiuni supuse TVA-ului ar fi încetat în totalitate, fără să intervină o utilizare sporită a acesteia de către rezidenții centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă în locul vechii utilizări. Interpretarea neutilizării cafenelei în discuție în sensul că, în prezent, nu mai există decât o utilizare exclusivă a acesteia în vederea unor operațiuni scutite de TVA ar putea constitui o eroare de drept.

16 În aceste împrejurări, Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală, Germania) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„O persoană impozabilă care produce un bun de capital în scopul unei utilizări impozabile cu drept de deducere a TVA-ului (în speță, construirea unei clădiri pentru exploatarea unei cafenele) trebuie să efectueze o ajustare a deducerii în conformitate cu articolul 185 alineatul (1) și cu articolul 187 din Directiva [TVA], în cazul în care aceasta sistează activitatea care dă dreptul la deducere (în speță, exploatarea cafenelei), iar bunul de capital rămâne ulterior neutilizat în conformitate cu utilizarea impozabilă anterioară?”

Cu privire la întrebarea preliminară

17 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere urmărește să se stabilească în esență dacă articolele 184, 185 și 187 din Directiva TVA trebuie să fie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale potrivit căreia o persoană impozabilă care a dobândit dreptul de deducere, în mod proporțional, a TVA-ului aferent construirii unei cafenele anexate centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă pe care îl exploatează în vederea unor operațiuni scutite de TVA și destinate să fie utilizată atât pentru operațiuni taxabile, cât și pentru operațiuni scutite este obligată să regularizeze deducerea inițială a TVA-ului atunci când persoana impozabilă menționată a încetat orice operațiune taxabilă în spațiile acestei cafenele.

18 În această privință, trebuie amintit că regimul deducerilor urmărește să degreveze în întregime persoana impozabilă de sarcina TVA-ului datorat sau achitat în cadrul tuturor activităților sale economice. Sistemul comun al TVA-ului garantează, prin urmare, neutralitatea în ceea ce privește sarcina fiscală corespunzătoare tuturor activităților economice, indiferent de finalitatea sau de rezultatele acestora, cu condiția ca activitățile menționate să fie, în principiu, ele însele supuse TVA-ului (Hotărârea din 25 iulie 2018, Gmina Ryjewo, C-140/17, EU:C:2018:595, punctul 29).

19 Pentru ca o persoană interesată să poată beneficia de dreptul de deducere, trebuie, pe de o parte, să fie „persoană impozabilă” în sensul Directivei TVA și, pe de altă parte, ca bunurile și serviciile în cauză să fie utilizate în scopul operațiunilor sale taxabile, fiind stabilit că utilizarea dată bunurilor sau serviciilor ori care este avută în vedere pentru acestea determină numai întinderea deducerii inițiale la care persoana impozabilă are dreptul și întinderea eventualelor regularizări în perioadele următoare, dar nu afectează nașterea dreptului de deducere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 februarie 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários, C-672/16, EU:C:2018:134, punctele 33 și 39).

20 Mecanismul regularizării prevăzut la articolele 184-187 din Directiva TVA face parte integrantă din regimul de deducere a TVA-ului stabilit de această directivă. Acesta urmărește să crească precizia deducerilor pentru a se asigura neutralitatea TVA-ului, astfel încât operațiunile efectuate într-un stadiu anterior să dea naștere în continuare la dreptul de deducere numai în măsura în care servesc la furnizarea unor prestații supuse unei asemenea taxe. Acest mecanism are astfel ca obiectiv să stabilească o relație strânsă și directă între dreptul de deducere a TVA-ului achitat în amonte și utilizarea bunurilor sau serviciilor în cauză pentru operațiuni cărora li se aplică taxa în aval (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 martie 2019, Mydibel, C-201/18, EU:C:2019:254, punctul 27 și jurisprudența citată).

21 Astfel, în sistemul comun de TVA, pot fi deduse doar taxele care au grevat în amonte bunurile sau serviciile utilizate de persoanele impozabile în scopul operațiunilor lor taxabile. Deducerea taxelor în amonte este legată de perceperea taxelor în aval. Atunci când bunuri sau servicii achiziționate de o persoană impozabilă sunt utilizate pentru nevoile unor operațiuni scutite sau care nu țin de domeniul de aplicare al TVA-ului, nu poate exista nici perceperea taxei în aval, nici deducerea taxei în amonte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 aprilie 2018, SEB bankas, C-532/16, EU:C:2018:228, punctul 38).

22 În speță, este cert că reclamanta din litigiul principal a dobândit dreptul de deducere a TVA-ului pe care l-a achitat pentru construirea cafenelei în discuție în litigiul principal. Acest drept a făcut obiectul unei prime regularizări în cursul anului 2006, prin care administrația fiscală a stabilit întinderea dreptului de deducere la 90 % din TVA-ul aferent construirii acestei cafenele, pe baza estimării sale, necontestată de reclamanta din litigiul principal, potrivit căreia cafeneaua menționată ar fi destinată în proporție de 10 % unor operațiuni scutite.

23 În ceea ce privește regularizarea referitoare la anii 2009-2012, care face obiectul litigiului principal, din dosarul de care dispune Curtea reiese că administrația fiscală a realizat-o pe baza constatării că, în această perioadă, nu a mai fost efectuată nicio operațiune taxabilă în cafeneaua în discuție în litigiul

principal, astfel încât aceasta era utilizată la acel moment numai pentru operațiuni scutite. Această împrejurare constituie, potrivit biroului menționat, o modificare în sensul articolului 185 din Directiva TVA care necesită o regularizare a deducerii pentru acești ani.

24 Instanța de trimitere are însă îndoieli cu privire la existența unei asemenea modificări în speță, întrucât consideră că simpla încetare a activității taxabile se datorează împrejurării că exploatarea impozabilă a cafenelei menționate s-a dovedit nerentabilă din punct de vedere economic și, în speță, nu a determinat nicio schimbare și nicio creștere a activității scutite.

25 În această privință, trebuie amintit, pe de o parte, că din jurisprudența citată la punctul 20 din prezenta hotărâre rezultă că dreptul de deducere nu poate fi exercitat, în principiu, decât în măsura în care există o legătură strânsă și directă între dreptul la deducerea TVA-ului achitat în amonte și utilizarea bunurilor sau a serviciilor respective în vederea unor operațiuni impozitate în aval. Prin urmare și în ceea ce privește bunurile de capital precum cafeneaua în discuție în litigiul principal, dacă se demonstrează, în perioada de regularizare stabilită în temeiul articolului 187 alineatul (1) din Directiva TVA, că această legătură, deși a fost reală într-o etapă anterioară, a dispărut în prezent, există, în principiu, o modificare în sensul articolului 185 din directiva amintită, care face obligatorie o regularizare a deducerii.

26 Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, dreptul de deducere rămâne, în principiu, dobândit, printre altele, chiar dacă, ulterior, din cauza unor împrejurări independente de voința sa, persoana impozabilă nu utilizează bunurile și serviciile respective care au dat naștere dreptului de deducere în cadrul unor operațiuni taxabile (Hotărârea din 28 februarie 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários, C-672/16, EU:C:2018:134, punctul 40 și jurisprudența citată). În această privință, Curtea a precizat că, în asemenea condiții, faptul de a considera că este suficient, pentru a stabili existența unor modificări în sensul articolului 185 din directiva menționată, ca un imobil să fi rămas neocupat, după rezilierea unui contract de închiriere al cărui obiect îl constituia, ca urmare a unor împrejurări independente de voința proprietarului său, chiar în condițiile în care se dovedește că acesta din urmă încă are intenția de a-l exploata în scopurile unei activități taxabile și face demersurile necesare în acest scop, ar conduce la restrângerea dreptului de deducere prin intermediul dispozițiilor aplicabile în materie de regularizări (Hotărârea din 28 februarie 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários, C-672/16, EU:C:2018:134, punctul 47).

27 Or, în speță, rezultă că situația în discuție în litigiul principal, astfel cum a fost prezentată de instanța de trimitere, diferă în mod semnificativ de cele care au condus la această jurisprudență.

28 În această privință, trebuie arătat că jurisprudența menționată se referă la situații în care, deși cheltuielile în cauză au fost efectuate în vederea realizării unor operațiuni taxabile, acestea din urmă nu s-au materializat în mod concret, astfel încât nu a fost efectuată nicio operațiune. În acest caz, dreptul de deducere a TVA-ului plătit pentru aceste cheltuieli trebuie să aibă o legătură strânsă și directă cu realizarea unor operațiuni taxabile preconizate, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 20 din prezenta hotărâre.

29 În schimb, în situația în discuție în litigiul principal, din informațiile furnizate de instanța de trimitere reiese că, în cursul unei prime perioade, cuprinsă între anii 2003 și 2008, cafeneaua în discuție în litigiul principal a fost efectiv pusă în funcțiune pentru a se realiza atât operațiuni taxabile, cât și operațiuni scutite, astfel încât exista, cel puțin în cursul acestor ani și în limita proporției de 90 % stabilite de administrația fiscală, o relație strânsă și directă între dreptul de deducere a TVA-ului plătit pentru cheltuielile efectuate pentru construirea cafenelei respective și operațiunile taxabile efective cărora le era destinată aceasta.

30 Totuși, din aceste informații reiese de asemenea că, în cursul unei a doua perioade cuprinse între anii 2009 și 2012, singura care face obiectul litigiului principal, operațiunile taxabile au încetat, indiferent din ce motiv, în timp ce operațiunile scutite au continuat să fie realizate. Acest lucru are în mod

necesar drept consecință faptul că, spre deosebire de împrejurările cauzei în care s-a pronunțat Hotărârea din 28 februarie 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários (C-672/16, EU:C:2018:134), spațiile cafenelei menționate, care, de altfel, fac parte integrantă dintr-un centru pentru îngrijirea persoanelor în vârstă exploatat în vederea unor operațiuni scutite de TVA, nu au rămas neocupate, ci sunt destinate în prezent doar unor operațiuni scutite.

31 Situația nu ar fi diferită decât dacă, după cum susțin în mod întemeiat guvernul german și Comisia Europeană, reclamanta din litigiul principal ar fi găsit alte utilizări pentru spațiile menționate, în această perioadă, în vederea unor operațiuni care dau drept de deducere a TVA-ului. Deși, având în vedere dosarul de care dispune Curtea, nu reiese că aceasta ar fi situația, instanța de trimitere trebuie, dacă este cazul, să efectueze verificările necesare în această privință.

32 Prin urmare, în conformitate cu jurisprudența menționată la punctele 20 și 21 din prezenta hotărâre, întrucât bunurile sau serviciile achiziționate de reclamanta din litigiul principal în scopul construirii cafenelei în discuție în litigiul principal au fost utilizate, în cursul anilor 2009-2012, numai în scopul operațiunilor sale scutite – aspect a cărui verificare îi revine, însă, instanței de trimitere –, operațiunile efectuate în etapa anterioară nu mai servesc la furnizarea unor prestații taxabile și sunt, așadar, supuse mecanismului de regularizare a deducerilor. Astfel, în asemenea împrejurări, legătura strânsă și directă dintre dreptul de deducere a TVA-ului achitat pentru cheltuielile efectuate în amonte și activitățile taxabile realizate ulterior de persoana impozabilă, deși a existat într-o etapă anterioară, ar fi ruptă în prezent.

33 Prin urmare, după cum s-a arătat la punctul 25 din prezenta hotărâre, în aceste împrejurări ar exista, în principiu, o modificare în sensul articolului 185 din Directiva TVA, care face necesară efectuarea unei regularizări a deducerii. Faptul că aceasta rezultă din împrejurări independente de voința persoanelor impozabile nu repune în discuție, în sine, această necesitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2004, Gemeente Leusden și Holin Groep, C-487/01 și C-7/02, EU:C:2004:263, punctul 55).

34 În sfârșit, trebuie arătat că principiul neutralității fiscale nu se opune unei asemenea concluzii. Astfel, situația unei întreprinderi care efectuează investiții în vederea unei activități economice care dă naștere atât unor operațiuni taxabile, cât și unor operațiuni scutite și care încă realizează operațiuni scutite diferă de cea a unei întreprinderi care face investiții în vederea unei activități economice care generează numai operațiuni taxabile, fără ca această activitate să aibă ca rezultat, în cele din urmă, asemenea operațiuni.

35 Având în vedere ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolele 184, 185 și 187 din Directiva TVA trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale potrivit căreia o persoană impozabilă care a dobândit dreptul de deducere, în mod proporțional, a TVA-ului aferent construirii unei cafenele anexate centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă pe care îl exploatează în vederea unor operațiuni scutite de TVA și destinate să fie utilizată atât pentru operațiuni taxabile, cât și pentru operațiuni scutite este obligată să regularizeze deducerea inițială a TVA-ului atunci când persoana impozabilă menționată a încetat orice operațiune taxabilă în spațiile acestei cafenele, dacă a continuat să realizeze operațiuni scutite în spațiile respective, pe care le-a reafectat, astfel, numai acestor operațiuni.

Cu privire la cheltuielile de judecată

36 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

Articolele 184, 185 și 187 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale potrivit căreia o persoană impozabilă care a dobândit dreptul de deducere, în mod proporțional, a taxei pe valoarea adăugată (TVA) aferente construirii unei cafenele anexate centrului pentru îngrijirea persoanelor în vârstă pe care îl exploatează în vederea unor operațiuni scutite de TVA și destinate să fie utilizată atât pentru operațiuni taxabile, cât și pentru operațiuni scutite este obligată să regularizeze deducerea inițială a TVA-ului atunci când persoana impozabilă menționată a încetat orice operațiune taxabilă în spațiile acestei cafenele, dacă a continuat să realizeze operațiuni scutite în spațiile respective, pe care le-a reafectat, astfel, numai acestor operațiuni.

Semnături